

Laiuse Koguduse Teataja

Nr. 1 (26) 10. aastak.	Ilmub tarvidust mööda.	8. märtsil 1940. a. Hind 10 senti.
	Wastutaw toimetaja ja wäljaandja õp. J. Järve Laiuse kirikla.	
Uu olgu Jumalale kõrges!		

Gesti Ewangeeliumi Luteri Usu Kiriku piiskopi karjasekiri

Palvepäevaks, 14. küünlakuu päeval 1940. a.

Gesti Ewangeeliumi Luteri Usu Kiriku kogudustele ja liikmetele

Armu teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Isandalt Jeesuselt Kristuselt.

See on soow, mis põleb apostli südames, kui ta astub oma sõprade keskele, kes ligidal wõi kaugel. Ja mis wõiksime meie parimat soowida ja paluda üksteisele siis, kui seisame kõikwäelise Jumala palge ees pühas kajas wõi kodus.

Uga kas wõib see soow täide minna ja kuidas see sünnib? Tänane päew, palwepäew, tahab meile appi tulla ja meie silmad ja südamed awada, et näeksimine teed, mis wiib armu ja rahu suurde nii üksikut kui kogu rahwast. Selleks on palwepäew eriline Jumala kingitus meile teiste pühapäewade ja pühade hulgas.

Mis ütleb see päew meile täna?

Ta ütleb kõigepealt seda: Seisfata filmapilguks ja waata, anna enesele aru, kus sa oled. Kus meie oleme?

Meie oleme seal, kus on meie töö, meie lõbud, meie himud, aga ka seal, kus on meie mured, kannatused — wälised ja sisemised — ihuhädad, hingewaewad, surmahäädus, oleme seal, kus tihti peame tunnistama: rahu poolest on mul wäga kitsas läes.

Meie oleme seal, kus rahwad seisatwad rahwaste wastu, kuningriigid tõusewad kuningriikide wastu, aga ka wend wenna wastu, sõber sõbra wastu, naaber naabri wastu — wihas ja waenus.

Meie oleme seal, kus jälle elawaks saab igiivana palwe: katku ja kalli aja eest, sõja ja wõerwalamisest eest — hoia meid armas Isand Jumal!

Uga palwepäew ei taha meile mitte ainult näidata, kus meie oleme, waid ta tahab meile palju enam olla. Ta tahab meile ütelda: meie hädade wõimane ja sügawam põhjus peitub inimeses eneses, selles inimeses, kellest Pühakiri ütleb, et tema südame mõsklemised on kurjad tema lapsepõlwest saadil ja kes peab tunnistama ühes apostel Paulusega: ma tunnen oma liikmetes teist käsku, mis paneb wastu mu mõistuse käsule ja wõtab mind wangi patu käsule alla, mis on mu liikmetes.

Nii wiib palwepäew meid alla oma süütundmise sügawusse, sinna, kus ahastuses hüüame: oh mind wilet-

fat inimest! Kes päästab mu sellest surma ihust? Ta wõib sinna, kus seisatame, julgemata silmi üles tõsta ja palwetame waitfeli: Oh Jumal, ole mulle patusele armuline!

Uga palwepäew tahab meid ka edasi wõtta, ta tahab meid üles tõsta, äratada, julgustada, kinnitada wastu panema pimeduse wõimusele, wõitlema patu kuufatuste wastu, läima siin kaduwuses eluteed. Sest sellel teel, kuhu palwepäew meid wiib sõna ja sakramendi, laulu ja palwe laudu, astub meile wastu arm — suure Jumala, kõikwäelise taewa ja maa walitseja arm, kes ennast Jeesuses Kristuses on ilmutanud kui Isa, halastaja ja armuline, pika meelega ja rikas heldusest ning tõest. Seal õpime meie ka tunnistama ja hõiskama: Tänu olgu Jumalale Jeesuse Kristuse, meie Isanda läbi. Ja nii jõuame sinna, kust rahu woolab hingesse ja saame uut rammu, et tõuseme üles tiibadega kui kotkad, jookseme ja ei wäsi mitte, läime ja ei tüdi mitte.

Palwepäew on paljude aastate keskel olnud meie wanematele tõsisemaks päewaks, kus walitfes rahu wälises elus ja otfsiti harduses sisemist rahu, rahu Jumalaga. Ühendatud nendega waimus, astugem ka täna, wennad-ded, Jumala palge ette ja seisatagem seal. Tehkem seda äkfinda oma südame waituses, aga mingem sinna ka ühes nendega, kellega üheskoos läime eluteed: wanemad lastega, lapsed wanematega, wennad-ded isekestis, sugulased ja sõbrad, perewanemad ja pere käsikäes. Uga wiimaks astugem Jumala palge ette ka ühes nendega, kelle südamesse ja ellu on lõbunud walutatuid haatnu meie tagedad mõtted, kurjad kõned, ülekohtused teod. Ja kui nii läheme Jumala juurde tõsises enesealandamisest, siis saame tunda, kuidas meie üle lehwib ja meie sisse tuleb rahu, mis ülem kui kõik mõistus, rahu, mis teeb rõõmsaks ja tugewaks.

Et see nõnda oleks sinul, wend-dede, ja minul, see on ja olgu täna meie ühine soow ja palwe. Uudku Jumala arm, et palwepäew oleks ja jääks jäädawa õnnistuse päewaks meile ja meie rahwale põlwest põlwe.

Kibuvitsakroon.

Agas tema on meie üleastumiste pärast haavatud ja meie ülekohtu pärast rõhutatud. Karistus oli tema peal, et meil pidi rahu olema, ja tema haavade läbi on meie tervis tulnud.

Jes. 53, 6.

Kui loeme Jeesuse kannatuse loost Tema kroonimise kibuvitsa pärjaga, siis on meie esimene mulje, nagu oleks see rooma sõdurite eneste mõte sel viisil Teda kui kuningat pilgata ja teotada.

Neil oli ju ainult käsk Jeesust peksta, mitte kibuvitsapärjaga kroonida. Toored sõdurid tahtsid end ajaviiteks lõbustada, ja õiguse valvur Pilatus laskis seda rahulikult sündida.

Näis, nagu oleks Jeesus täielikult antud inimeste tigiduse meelevalla alla. Kuid ka selles südantlõhestavas pildis näeme Jumala juhtivat kätt.

Nii pidi Jeesusega sündima. See oli Jumala nõue ja tahe. Ei ole iial keegi nõnda kannatanud kui Tema: nii raskelt, süütult, kannatlikult.

See kannatus ei olnud ükski väline, kehaline valu.

Jeesuse kannatus oli kõigepäält seesmine. Mida pidi tundma see puhas, süütu, jumalik hing! Terve Tema elu — hällist hauani — oli kestav kannatus.

Selles pisarate maailmas kannatatakse palju ja sageli: haigevoodis, lahinguväljadel, leinas, valus ja mitmesuguses ahastuses nii enese kui teiste pärast. Kuid kõikidest kannatajatest on kõige suurem Jeesus Kristus. Ta on kannatajate kuningas. Iga kuninga päralt on aga kroon. Iga võitja päralt on võidupärg. Milline pidi olema Tema kroon? Kas kullast, kalliskividest või pärlitest? Tema osaks sai kibuvitsakroon. See pidi ehtima Teda. Ei olnud see ükski juhus ja

sõdurite tujukus, vaid Jumala otsus, kelle käsuallteks olid ka need sõdurid.

Kibuvitsakroon on ilusam ehe ja kõige suurem aupärg, mida iial on kantud.

Sõdurid tahtsid kannatajat alandada, kuid ehtisid teda ometi auga. Jumal muutis häbi auks.

Sajandite jooksul on miljonid kristlased iseäranis kannatamise ajal ja Suurel Reedel kummardanud selle kibuvitsapärjaga kroonitud kuninga ees tunnistusega:

Oh Jeesus, sinu valu,
Su raske kannatus,
See saadab mulle elu,
See on mu rõõmustus;
Su vermed ja su haavad,
Su kibuvitsakroon,
Mull' õnnistuseks saagu,
Siis kui mul häda on.

Imetaolised on Jumala teed: kõrgeim au sügavamas häbis! Nõnda valitseb Jumal maailmas. Näilises allajäämises laseb ta saavutada suurimaid võite. Tihti Jumal ülendab, kui ta alandab.

Kus maailm näeb häbi ja alandust, seal näeb usu-silm suurimat austust ja ülendamist.

Mida suuremad hädad ja kannatused tabavad inimesi või rahvaid, seda suuremaks muutub neile kannataja kuninga Kristuse kuju, seda säravamalt paistab neile auväärne kibuvitsa kroon.

Maha jäetud!

Minu Isa, kui see võib olla, siis mingu see karikas minust mööda. Ometi mitte nõnda kui mina tahan, vaid kui sina tahad.

Mt. 26, 39.

Jeesusel oli meelevälja omaaja inimeste üle. Aastasadade kestel on tema julgustanud ja vaimustanud inimesi kandma kõige suuremaid koormaid kindlal ning rõõmsal südamel. Mis on küll temas, et praegugi veel rõhutatud ning vaevatud inimsüdamed tema nime kuuldes julgust ja jõudu jälle saavad, et need, kes olid meelt heitmas tema sõna kuuldes enesevalitsemise tagasi saavad? Kas on see tema puhtus, tema armastus inimeste vastu, tema süütu kannatus ja ülekohtune surm, mis inimestele seesugust elustavat mõju avaldab? Raske on seda öelda. Kuid tüheks põhjuseks, mis meid sunnib teda austama, on kahtlemata see, et ta üksinda on oma teed pidanud käima. Üksinda, mahajäetuna teistest kannatas ta, üksinda — omamata sõpru või sugulasi, kes temaga oleksid tema mõtteid ja kannatusi jagada suutnud — kuulutab ta,

üksinda, mahajäetuna ja põlatuna sureb ta viimaks ristil. Ta seisab kõrgemal oma kaasaja inimestest, teda ei mõisteta ega saada temast aru.

Inimene mõistab ju vaid seda, mis seisab tema lähedal, millega tema on harjunud. Kes teiste seltsi otsib, peab püüdma end teistega ühele tasemele seada, ta peab võimalikult teistele sarnanema, muidu jääb vahe teiste ja tema vahele. Me teame, et inimesed selleks et teistega üheväärsed olla, püüavad moega kaasa minna ja oma rõivad viimase välismaa muistri järele valmistada. Mõnikord võib tekkida kõrvalseisjas küsimus, kas moe tagaajamises liiale pole mindud ja kas need rõivad inimese keha sel määral vihma ja külma eest varjavad kui see vajalik oleks. Hoopis sügavama tähenduse kui riidemood omavad aga mitmesugused vaimsed ja tühiskondlikud voolud.

Selleks et end tunda teiste sarnasena, inimesed sageli kipuvad unustama, mis neile terviseks või hukatuseks on. Lugematuid inimesid hävib meie ajal sellepärast, et teistega kaasa minnes ja teistega sarnane olla tahte unustatakse need nõuded, mis Looja poolt on inimesele elamiseks loodud.

Inimene vajab teiste seltsi, et jagada koos teistega oma rõõme ja muresid. Aga kui sagedasti ei leia ta end üksinda jäetud olevat, kui ta meeles tahab pidada, mis hea ja mis kuri on? Käib tema käsi hästi, on tal ju küllalt sõpru, kuigi ka kadestajaid leidub. Saadab teda aga ebaõnn, lelab ta end äkki olevat mahajäetud teistest. On ju üksikuid kareda iseloomuga inimesi, kellele on ükskõik, kas neil hästi läheb või halvasti, kuidas teised inimesed neisse suhtuvad. Nad ei vaja ega salli teiste troosti. Kuid enamuses oleme küll need, kes ahastust tunnevad üksinduses ja kannatuses. Sest kes tahab teada sinu kannatusist ja mõista sinu hädad. Igaüks mõtleb, et tema koorem on palju raskem kui sinu oma. Kaebad sa, siis näed, et teised pööravad sulle tüdinult ja ükskõikseltselja. Ja sa lähed tagasi õnnatumana kui enne. Ka kõige lähedamal seisjad ei mõista meie häda nõnda nagu see meid vaevab. Kannatus muudab inimese üksikukuks just sellepärast, et sügavasti õnnetu arvab, nõnda nagu tema, pole veel keegi maailmas kannatanud ega kannata enam keegi. Ta tunneb end oma valuga üksinda — mahajäetuna taeva laotuse all.

Jeesus Kristus, nõnda nagu ta inimesena meie silme ees seisab ei ole raudse — karmi iseloomuga. Ei, vaid ta on väga õrnatundeline ja sellepärast ta kannatabki nõnda raskesti. Ta tunneb oma suurt ülesannet juba noorusest peale, temast ei saada aga aru ja nimetatakse teda sõnakuulmatuks lapseks. Hiljem

nimetatakse teda jumalateotajaks ja mässajaks. Ta tunneb end üksinda, mahajäetuna teistest. Üksinduse kibedus koormab tema hinge. Issand, kui sa tahad, lase see karikas minust mööda minna — palvetab ta, tundes hirmu saabuva surma ees nagu inimene. Kui saabub kannatuse tund, hüüab ta — mu Jumal, miks oled sa mind maha jätnud! Teda valdab seesama tunne mis kõiki inimesi kannatuse ning meeleheite silmapilkudel, et kõik — isegi Jumal on teda maha jätnud, et kõik tema töö ja püüded on asjatud olnud, et läheneb hirmus hukatus, mida veel keegi kannud pole.

Ristusust vastased heidavad meile ette, et meie Õnnistegija on nõder olnud, kes ei ole suutnud surmale kindlalt silma vaadata nagu lugematud kangelased, kes on pidanud oma elu võitlusväljal jätma. Nad eksivad. Surra võitluses on palju kergem kui kannatada üksinduses. Ja Jeesus jõi selle karika kõhklematult, mida Isa temale andis. Ta tunneb inimlikku valu ja hirmu — kuid ometi lausub ta — sündigu nõnda, nagu sina tahad. Tema kui õrn-südameline ja õrnatundeline kannatab raskesti oma koorma all, aga ta kannatab lõpuni — ja kes otsani jääb kindlaks, see võidab.

Sellepärast ei ole ükski vägi suutnud ristiusku hävitada, sest et meie Õnnistegija-neid maha ei jäta kes hädas ja viletsuses on ja oma silmad abistavalt tema poole üles tõstavad. Ta on ainuke, kes suudab inimest toetada kibeduse karika joomisel, mida ta ise suures ahastuses jooma pidi kui ta ütles: Isa anna et see karikas minust võiks mööda minna. Ometi mitte nõnda kui mina vaid kui sina tahad. Aamen.

P. S.

Koguduse 1939. a. aruanne.

Ristitud

54 poeglast ja 55 tütarlast.

Kokku 109 last.

Jeesus ütleb: Tõesti, tõesti, mina ütlen sulle, kui keegi ei sünni veest ja vaimust, siis ei või tema jumalariiki saada. Joh. ev. 3,5.

Laulatatud

57 paari.

Aga peale kõige ehitage end armastusega, see on õige tugev side. Kol. 3, 14.

Leeriskäinud ja õnnistatud

44 noortmeest ja 35 tütarlast.

Kokku 79 leeriskäijat.

Sest teie olete kõik Jumala lapsed usu läbi Kristuse Jeesuse sees. Kol. 3, 26.

Armulaual käinud

465 meest ja 948 naist.

Kokku 1413 inimest.

Nendest kodus armulauale võetud 25 inimest.

Ja kõikide keel peab üles tunnistama, et Jeesus Kristus on Issand, Jumala Jsa auks.

Wil. 2, 11.

Surnud ja maetud 1939. a.

52 meest ja 63 naist; kokku 115 inimest.

Üle 80 a. vanaks saanud:

1. Sadalast: Mari Propst 91 a. 2. Jõgevalt: Kai Soom 90 a. 3. Jõgevalt: Jaan Mihk 89 a. 4. Laiuselt: Ann Ploom 88 a. 5. Sadalast: Mihkel Vilde 88 a. 6. Kuremaalt: Miina Toob 87 a. 7. Võikverest: Mart Keek 86 a. 8. Jõgevalt: Leenu Mättik 85 a. 9. Vaimastverest: Mari Sein 84 a. 10. Laiuselt: Jaan Kool 84 a. 11. Vaimastverest: Ellu Mõtte 84 a. 12. Vaimastverest: Ann Velling 83 a. 13. Vaimastverest: Mari Tamm 82 a. 14. Laiuselt: Mari Lasmann 81 a. 15. Vaimastverest: Liisa Meiter 81 a. 16. Sadalast: Ann Mänd 81 a. 17. Vaimastverest: Leenu Palm 80 a. 18. Vaimastv.: Leenu Lõoke 80 a.

Kõige vanemaks sai seega Mari Propst Sadalast 91 a.

Enesetapmisi 2. Tiisikusse surnud 10 in. Vähjahaigusse 9 inimest. Õnnetat surma surnud 2 inim.

Lihalik ihu külvatakse, vaimlik ihu äratakse üles. I Kor. 15, 44.

Mõtteid Wabariigi 22. aastapäewa puhul.

Ma tahan laulda, mis Jehoova räägib! Sest tema räägib rahu oma rahva ja oma vagade vastu, kes oma südame tema poole pööravad. Jah, tema õnnistus on neile ligi, kes teda kardavad, et meie maal au elaks!

Auu ja tõde tulevad teineteisele vastu, õigus ja rahu annavad teineteisele suud. Tõde kasvab maa seest üles ja õigus vaatab taevast maha.

Jah, Jehoova annab head ja meie maa annab oma viljal! Õigus käib tema pale eel ja juhatab tema samud õige tee peale.

Psalm 85, 9—14.

Mis ütleb meie Jumala sõna meie mälestuspäevaks? Sel puhul räägitakse palju, peetakse rohkesti ilusaid kõneid. Aga kõige tähtsam on Jumala kõne. Kas on aga üldse meie tarwis tema kõnet? Kas pole küllalt inimeste kõnest?

Kui tahame, et meie elul ja tööl, et meie riigil ja rahval oleks püsivust, siis peame end ikka igatviku tähtede alla seadma. Peame küsima, mis on meie elus niisugust, mis ei allu kadumisele, vaid ulatub üle ajaliku piiri.

Pika mureöö järel on Jumal meie rahvast iseäralikul viisil kutsunud. Ta on meie riigil püsida lastnud 22 aastat.

Kui lõppes vabadusõda, siis ühelele näis see olevat ainuüksi inimlike pingutuste saavutus, teistele lausa imena. Wõime ütelda: see oli mõlemad koos: Jumala imetaoline abi ja ka inimeste usutavus. Aastate jookkul, eriti aga Wabariigi algaastail arvasid paljud, et kõik sündis ainuüksi relwade ja sõu läbi. Sellest tõi järeldus, et meil pole üldse midagi tarwis peale inimlike väärtuste. Tõrjuti isegi usupetus koolidest välja ja selbi, et terve meie rahva elu olgu rajatud usust wabale ja eraldatud alusele. Nõnda olgu tulewane Eesti!

Pitkema kõneldi Iisraeli rahva taewamannaft ja tema iseäralikust Jumalast juhitud elukäigust. Meil olwat kõik pärit altpoolt, et midagi ülewalt.

Aga kui nüüd jälle oleme astunud maailma ajaloos suurtesse sündmustesse, näeme, mis tähendab inimese ja ühe rahva omasõud. Oleme kui wälte õõtsuw laastufe laial tormisel merel. Rahwad ja riigid wartsuwad kokku. Nendes sündmustes tunnewad üksikud rahwad oma abitust ja jõuetust. Tunakse, et on olufordi, kus ainult Jumal oma wägewa käega aidata wõib.

Sellepärast tahame, nagu waga laulit, kuulda, mis Jehoowa Jumal räägib. Sest tema räägib rahu oma rahva ja oma wagade wastu ja nende wastu, kes oma südame tema poole pööravad. Nendes sõnades kuuleme rahutõotust rahwale, kelle süda on waga ja Jumala poole pöördud. Nõnda siis, kui palume oma rahwale ja riigile õnnistust ülewalt, siis tuletatakse meile meele üht tingimust — wagaduse tarwidust.

Arm, tõde ja õigus olgu meie saatsjad elus!

Ninult siis wõime loota tema abile.

Ilma tema abita ja armuta ei seis üheski rahwas.

Nii on Wabariigi aastapäew meile kõigile manitsewaks kutsuks astuda lähemale Jumalale, et oma elu rajada tõe ja õiguse alusele.

Rasked ajad ja usuline elu.

Usu- ja kirikuajalugu jutustab mõnda- ja tõusuaegadest. Suwitawal viisil näeme, et rasketel aegadel, mil mõllasid sõjad, kait ja nalg, on tihhti usulises elus suurteks tõusuaegadeks olnud. Kui näit. wõtame kätte oma kiriku lauluraamatu, siis näeme, et suur osa paremaid laule on loodud ajawabemilul 1618—1648, mil mõllas Euroopas laastaw kolmekümneaastane sõda. Kui kõik toed langewad ja inimene enam omal jõul wõlletusest ja ahastusest enam tõusta ei suuda, kogeb ta waga laulilu usu wäärtust ja tunnistab: Sina oled mu warjupail ja mu kindel linn, mu Jumal, kelle peale ma lootan. (Psalm 91, 1.).

Roguduse sündmustik.

Rustitud (järg)

1939. a.

78. Mart Kasl 79. Linda Tamm 80. Kalsu Rahn 81. Eetu Lihlil 82. Ants Kurg 83. Malle Muts 84. Lemmi Kalmel 85. Kein Rääk 86. Helle Waldmaa 87. Eetu Welling. 88. Koidu Leht 89. Linda Kase 90. Leili Peterson 91. Willu Leino 92. Leili Poom 93. Jüri Kortsi-Lindus 94. Lembit Bloomppuu 95. Eino Pajula 96. Iwo Mäll 97. Endel Raat 98. Mall Tamm 99. Tõnu Arula 100. Toomas Tõnts 101. Eetu Karu 102. Heljo Saar 103. Kalso Saar 104. Walive Noormägi 105. Antu Tamm 106. Anu Wast 107. Silwi Roos 108. Silwi Tamme 109. Agu Kootamm.

1940. a.

1. Maita Raidvere.

Laulatatud (järg)

1939. a.

August Pääk ja Hilda Suwe. Oskar Pärn ja Anna Wähmann. Erich Männistu ja Aino Welling. August Päären ja Karl Alliksaar. Jaan Piitroja ja Hilja Eppelbloom.

1940. a.

1. Rudolf Tamm ja Ferdinanda Elisabeth Mew. 2. Ahsel Wäät ja Leili-Miralda Welling. 3. Eduard Kalm ja Laine Kabin. 4. August Saar ja Irene-Melanie Miinemäe.

Surnud ja maetud (järg)

1939. a.

106. Jaan Tamm 107. Aleksander Mägi 108. Aino Tuul 109. Eetu Uru 110. Eija Leppil 111. Leemu Lõoke 112. Mart Keel.

1940. a.

1. Marie Reinkubjas 2. Ilse Wäärt 3. Joosep Tooming 4. Mari Rooman 5. Mart Asper 6. Alfred Eduard Oiti 7. Kai Malm 8. Jaan Korf. 9. Liisa Meisalu 10. Ernst Soom 11. Armilde Keerus 12. Mai Ruudi 13. Linda Tamm 14. Karl-Georg Oest 15. Margarethe-Tony Lindegren 16. Paul Ostrati furnult sündinud poeg 17. Ants Ostrat 18. Heino Laidmaa 19. Maia Raidvere 20. Ann Suff.

Palmipuude pühaks.

Mt. 21, 1—11.

Inimsugu on näinud kurbi päevi. Igal ütsikul inimesel on ju päevi, mille eest ta palub Jumalat end hoida ja millele ta ei taha enam tagantjärele mõelda, kui need mõbda on. Ütsiku inimese kurjad päevad puudutavad aga ainult teda ennast ja wähesid neid, kellega tema kokku puutub. On aga ka neid aegu, mis sunnivad kogu rahwast leinama. Sõjad ja näljahädad, ka need, mis on praegu mõllamas laias maailmas, need on mis sunnivad inimesi käsi kokku panema ja palwetama — hoiatameid armas Jumal selle eest. Teame et on palju neid, kes seal kaugel peatavad igapäew hulatusele filma waatama ega tea mis neist homme saab. Kas nad ise weel elavad ja kas nende naised ja alaealised lapsed weel kuidagi toime tulewad või peatavad nad kerjama minema. Selles suures segaduses võib juhtuda, et isegi terwed riigid maakeralt ühe õõga kaotavad. Kes täna oli, see mõibolla on juba homme teiste rahwa ori mõne wägivaldamehe armust ja võib olla rõõmus weel pealegi, et teda hoopis ära ei häwitatud. Kuid weel fellel nädalal kuuleme meiesündmusest, mis on traagilisem kõigist kurbidest sündmustest. Suurel reedel kõneleb kristlik maailm Kolgata ristist ja sellest, kes seda kandma pidi. Täna ei taha me aga sellele mõelda. Täna tahame olla rõõmsad ja kõnelda rõõmsatest sündmustest. Ka ilusaid filmapille on olnud iga inimese elus, millele ta alati tahab rõõmuga tagasi waadata. Neid ilusaid filmapille mälestavad riigid ja rahwadki oma fuurpäewi pühitsedes. Et ole ilusamaid päewi, millele kogu inimfond tagasi mõtleks, kui need, mil meie Snnistegija Jeesus rändas mõbda Juudamaad ja kuulutas rõhutud ja kurnatud rahwale igawest pääsemist. Täna, palmipuude pühäl tuletame meelde eriti üht sündmust, mis jääb ehk oma wältselt awaldufeli rõõmsaimaks kogu ristikoguduse ajaloo.

Jerusaalemma tänawad ou tulwii inimesi. Seal on küll juute küll kreellasi ja muud wõdramaalasi, inimesi igast rahwusest ja elufusest. Seal võib kuulda mitmeid ja mitmeid wõdrat keelt. Jerusaalem oli selleal kogu Idamaa keskpunkt.

Seal lewimeb äkki rahwa hulgas mingisugune sõnum, mis kõigis arewust tekitab. Suust suhu antakse see mitmes keeles edasi: — Galilea prohwet on teel linna. — Galilea prohwet, kes see on, küsib ehk mõni wõdrast maalt tulnu. Aga rahwahulk teab juba, kes ta on. Juba kaua oli teda imetletud seda meest, wägewat sõnade ja tegude poolest. Ja terve linn hakkas nüüd sellest kõnema.

Mitte nagu meie, kes me waewalt pead pödrame, kui midagi kuskil sünnib ja kes me oma rõõmu tagasi-

hooldikult awaldame. Mitte ka nõnda nagu mõned sealt ehk on kuulnud raadio kaudu wälismaa wõsimukandjate auks tehtawat komando järele suurt kisa ja lärmi, mis peab oma rahwast kui ka wõdrat weenma rahwahulga suures armastuses oma juhi wastu. Ei. Waad siin jooksivad kõi waimustatult wälkawatil filmil terwitama teda, kõikide sõpra. Ilma et keegi neid sunniks muudkui ainult kõige oisefohesem ning südamesttulewam rõõm jooksivad nüüd ka need, kes muudu waewalt suutsid sammu astuda. Kõik nad tõttawad — nii noored kui ka wanad, naised kui ka lapsed — wastu temal, terwitama teda. Nad rauiwad offi ja laotawad oma riided tema jalge ette. Nad terwitawad teda waimustusega, nagu ei ole wiist küll kedagi kunagi terwitatud. Täna wa kõrwal ja mõnel rõdul seisawad inimesed süngete nägudega, kallite linaste rõiwastega ehitud. Nad waatawad põlastawalt mõbdatormawatele inimestele. Keegi ei tule täna neid terwitama ega nende rõiwaste palistusi suudlema. Mis see tähendab? On rahwas arust ära? Sellele tuleb kord lõpp teha! Kuule! nad tahawad teda isegi kuningaks tõsta või ongi juba tõstnud. Seft nagu wägew tormikobin kajak läbi linna: Hosianna Zaawell pojale! Kiietud olgu, kes tuleb Jõsanda nimel! Mehed seal seinääres ja rõdul wahetawad omawahel süngeid pilke. Need pilgud ei kuuluta midagi head. Kumal rahwas! Nad on kui lapsed, kellega võib mängida. Kui neid pigistada ja äsfitada õigel wiisil, küll juba on nendegi hulgas neid, kes sama suure agarusega temale surma nõuawad, kui nad nüüd teda kuningaks tahawad tõsta. Täna aga on tema see, kellele juubeldatakse. Täna on tema kuningas ka selles maailmas. Täna strufatasse talle käsi wastu ja kõisatasse talle. Ta on täna kuningas, kui ta seal tuleb eesli seljas. — Meie ei tea kuidas lõppes see rongikäik. Kiri ei kõnele melle sellest enam. Aga ei lõppenud sellepärast weel Kristuse wõidukäik.

Kuigi need tumedate nägudega mehed wiisid täide oma kurjad kaawatuseid, ei saanud nad siiski Kristust troonilt tõugata. Kristus jäi kuningaks ka surmas. Alles pärast seda, kui ta oli surnud algasti alles tema wõidukäik maailmas. Ta suri. Ta äratati surnust. Tema waim aga elab kõikide nende seas, kes tema jängrid on.

Neil meestel, arwult ainult 11, pole et sõjaristtu. pole nad ka ise mingid targad ega õpetatud mehed. Aga omelt on neil midagi, mis neile jõudu annab. Rahu kuningana nimel paluwad nad inimesi jätta maha waen. Paluge Jumalat, et ta teile teie patud andeks annaks ja saage õigeteks ning sõbralikkudeks inimesteks. Nõnda kuulutawad nemad, 11 talumeest ja talurit, üks tuleb neile hiljem lisaks, kes on õpetatud mees ja kes peab ewangeliumi kandma Kreekas ja Rooma, selleaja kultuuri keskustes.

Uastad on mõbdunud. Kõik need esimesed Jõsanda nimel wõistlejad ja kuulutajad on jõudnud oma töö lõpule. Enamist nendest on langenud mõrtwarite käe läbi nagu nende Jõsandki. Teised, wanaks saanud ja wõistunud, ootawad, et ta nad koju kutsuks. Aga suhanded ja künned tuhanded on saanud nende ameti järglasteks ja tõttawad kuulutusega edasi. Noor põlwi, teine, kolmas, neljas wõrsuh pärast tema surma, saab wägewaks ja walgub palmioffi kandes üle maa kaitki. Nad on sõbralikud, puhtad elukommete poolest, alandlikud. Nad ütlewad: Meie elame Jõsandale. Neid kutsutakse ja pttatasse. Nad ütlewad: meie sureme Jõsandale.

NORRA MATKALT

Möödunud 1939. a. suvel oli nende ridade kirjutajal juhus paari nädala jooksul matkata Skandinaavia mall — Rootsis ja Norras. Alljärgnevalt olgu lugejatega jagatud mõningaid muljeid ja mälestusi sellelt matkalt. J. J.

Kuigi Rootsi ja Norra meile üsna lähedal asuvad, külastatakse meil neid maid võrdlemisi vähe, kui mitte arvesse võtta vahetevahel korraldatavaid ekskursioone Tallinnast—Stokholmi. Meid põhjamaalasi meelitavad nähtavasti rohkem lõunamaad. Paljud tõmbab ka suurlinnade elutempo. Pariis, Berlin, ja London on paljudele selleks Mekkaks, kuhu püüti. Nüüd sõja puhkedes on küll need võimalused suletud, ega pole ka teada kui kauaks need suurlinnad endisel kujul püsivad. Peaks alanud sõda puhkema täie hooga ja osagi võimalikest oletusist nende saatuse suhtes teostuma, siis võib pea aeg saabuda, kus need linnad varemets seisavad. Siis võib nägija silm lugeda ajaloo sündmustest samu sõnu, nagu neid kirjutati kuningas Pelsatsari ajal kuningliku hoone lubjatud seinale: mene, mene tekel uwarsin: kaalutud ja kerge leitud.

Kuid praegu ei varitse hädaoht üksi neid maid, kes otsesest sõjast osa võtavad, vaid ikka tõsisemalt kõneldakse võimalusest, et mõnedki senised erapooletud maad võivad konflikti kistud saada. Eriti palju on viimasel ajal kõneldud ka Skandinaavia rahvaste — rootslaste ja norralaste sõttaastumise võimalusest, millest need rahvad aga kõigiti hoiduda püüavad. Ka arusaadav: need rahvad on pikkade aegade jooksul rahupõlve maitsnud ja seda vana tõe tundma õppinud, et rahu kosutab ja vaen hävitab... Ja tõepoolest: rännates neil mail võib kõikjal märgata pika rahupõlve suurt õnnistust.

Oli helge augusti alguse suvepäev, nagu neid möödunud suvel rohkesti oli, nii et õigusega kõnelda võisime püüdesest suvest. Jõudsime Tallinnasse sadamas ootavale „Vironia“le“ määratud kellaajaks, kuid laev ei mõtlegi sõiduplaanis märgitud ajaks liikuma hakata. Oofas tervelt kaks tundi. Selgus põhjus: oodati 30 rootslast, kes Pärnust omnibusiga tulemas olid, kuid hilinesid kauem kestnud kohvijoomise või mõnel muul põhjusel. Kõneldakse, et mujal sarnasest põhjustest tingitud laevade väljumise viivitusi ette ei tule. Ütleb ju isegi vanasõna: seitsmekesi tühte ei oodata.

Kui „Vironia“ ühe meie laevaseltsi poolt osteti ja meie laevaliinidel ühendust pidama pandi, siis kirjutati ajalehtedes sellest kui parimast luksuslikust reisirühmalt, mille sisustamisel arvestatud eriti rootslase maitsega. Liialdatud see ei ole. Ainult kurdeti, et laeval on üks tõsine puudus: tarvitab liig palju kütet ja tasub end selle tõttu halvasti.

Viimaks hakkas meie „Vironia“ aegamööda ja ettevaatlikult liikuma ja libisedes üle Tallinna lahe — mööda Naissaaret ja Aegnat — Läänemere lagedale veteväljale. Jätame jumalaga Kalevilinnaga, mis kaugeneb iga silmapilguga. Vaevast on maalilisemat pilti, kui Tallinn mereilt vaadatuna. Majesteetlikult tõus-

vad sihvakad kirikutornid ja Toompea kantsi ajaloolised massiivsed müürid ühes pika Hermanniga, mille kohal alati lehvib sini-must-valge lipp, tervitavad väerika rahuga igat meie pealinna sadamast lahkuvat laeva. Enamjagu „Vironia“ reisirühm, nendest suur osa välismaalasi mitmesugustest rahvustest, asetusid laevalaele. Pilgud enamasti pöördud abtri poole. Arvukad foto-amatöörid üksteise võidu sihtisid Tallinna poole, et oma reisimälestusi täiendada kaunite vaadetega. Võõrad ütlevad, et meil on mõndagi vaatamisväärsust, isegi seal kus meie ise seda tähele ei pane. Laeva avamerele jõudes kadusid järkjärgult meie silmist rand ja saared ning jätsid meid maha. Aga oli ometi meil ustavaid ja väsimatuid saatjaid: need olid kajakad. Juba sadamast algasid nad ühes meiega reisi, tiirlesid ümber laeva ja kisendasid üksteise võidu. Nende valvas silm märkas kohe, kui laevalt midagi söödavat veepinnale langes. Kohe oldi järel ja vahel mitmekesi. Siis oli tüli ja võitlust. Ei aidanud nõrgema protestihääl, kuigi ta varemalt kohale jõudes ja enesel kindlasti arvas suutäiele õiguse olevat. Õigus võis tema päralt olla, aga suutäis jäi ikka tugevamale. Nii on see ikka selles maailmas... Selle tõsiasja meeletulestusest ei pääse sa mööda kusagil, ka isegi mitte puhkehetkeil, kas avaral merel või maal.

Eemal horisondil hakkavad paistma laevade siluetid. Näib nagu seisaks nad paigal, kuid liiguvad siiski kursiga ida poole, või nagu öeldakse osti. Neid on vähemalt kümme, sirgjoones üksteise järel.

See pilt meenub ikka jälle, kui nüüd loed igapäev sõnumeid uputatud laevadest, torpeedo- ja lennukite rünnakutest. On jälle jõudnud ajad, kus laevasõit meredel on hädaohtlikum kui vanasti mere- röövlite ajastul.

Meri oli vaikne. Tasa veerevad lained ja virvendav vetepind sädeles veereva päikese kullas. Värviküllane ja kijeldamatult veetlev on niisugusel korral meri. Suurim kunstitöö on loodus ise. Ka andekama kunstniku õnnestunum looming on kahvatu jäljend sellest. Kui palju kaunist ning kütkestavat on siin maailmas.

Päike vajus üsna madalale. Juba puudutas tema alumine serv veepinda kaugel horisondil.

„Viie minuti pärast on päike loojunud“, ütleb üks reisija kaaslasele. „Võimatu“, vastas teine. Tekkis vaidlus ja kihlvedu. Võitis esimene.

Suurepäraselt vaatepilti pakub loojenev päike merel. Nagu kuldsest kangast särav vaip — lõpmatu pikk — on laotatud lahkuja ja sinu vahele. Päikese tee, mis ikka on võlunud inimest tõttama sinna poole, kuhu veereb valguse ketas. Imelik, kui jälgida maailma rahvaste ajalugu, siis näeme, et rahvaste rändamine on ikka sündinud idast läände — järele veerevale päikesele...

Varsti on õö. Hõredaks jääb laevalael ja üldistes koosviibimisruumides. Vajatakse puhkust pika elamus-

rikka päeva muljetest. Kuid üksikud jäävad kauaks. Võrratu on meie põhjala suveöö merel. Aegajalt nagu hinge tõmmates jätkab laev oma teekonda masinate mürina saatel läbi müstilise vaikse öö. Siin seal vilgatavad kaugel tuleorni tuled. Kas need vasakul on Hiiumaa põhjaranniku tuled või Ungru krahvi eksitulede ärganud vaimud? Igatahes on valvel kogu aeg laevajuht. Aegajalt seal mõõdetakse ja orienteerutakse. Automaatne logiseadeldis registreerib sõidetud kaugust. Kompassi, kaardi ja tuleornide, sõnaga inimlike lelutiste varal, võib inimene tänapäev ööl ja päeval läbistada maailma mered. Nagu tarbetuks on muutunud vanaaja meresõitja teenäitajad, päike, kuu ja tähed. Tehnika tahab asendada isegi neid, muutes neid nagu üleaurusteks ja mitte-hädavajalisteks.

Agas ei näi nad sellest kurvastuvat ega hoolivat. Rahulikult ja suveräänselt vaatavad nad ülalt alla, nagu need tähed sel ööl seal Läänemerel. Agas kui võrd kaugemale läheb taevast inimesest ühes tehnika arenguga! Veel tuntakse Põhjanaanat, vankert, ehatähte ja juhulikult mõnd teist ning eraldatakse linnuteed. Agas ammu enam ei kõnele taevatähed nõnda, nagu muistsel ajal kalevlastele või isegi meie eisaegadele — merisõitjatele. Kui mindi Sigtunat vallutama, siis puudus kompass ja logi. Sõites väikestel viikingi laevadel, peaaegu paatidel meie aja mõttes, tuli viibida palju öid ja päevi merel sihile jõudmiseni, siis oli teenäitajaks taevast. „Põhjanaanat pidas paika, vana vanker vankumata“, meenub Kalevipojast sellel Sigtuna ründajate laevadeel tuhmilt vilkuvate suveöö tähtede all.

Järgmisel hommikul jõudsin skääridesse. See on huvitavam osa Tallinn—Stokholmi teel. Lugevatul arvul väikesi kaljusaarekesi. Tundide jooksul viib meid laevateed nende vahelt edasi. Mõnel saarel on elamuid, kalurite ja rannavalve majakesi. Leidub ka suvilaid ja on näha suvitajaid kaljusel kaldal. On saarekesi, mille graniidist kaldad järsult kerkivad merest, on aga ka madalaid vaevast veepinnast väljaulatavaid kaljurahne. Suurem osa väikesi saarekesi on ilma elanikeda. Imelik, isegi kaljusel pinnal, kus silm muud ei seleta nägema, kui graniiti, püüavad

juuri ajada ja kasvada taimed ja puud, eriti männid. Nõnda nad õõtsuvad ja hõljuvad tunnete käes, visalt ja kindlalt end hoides oma kohal. Seda visadust ja ustavust oma kodule võime tähelepanna ka põhjala rahvaste juures. Botnia lahe juures asub tuhandeid saarekesi ja valitsevad sissepääsu üle lahte. Need on Ahvenamaa saared, mille üle on rahvaste vahel seletusi olnud. Need on Soome valduses, ja on kindlustatud. Nendest ei pääse läbi ka kõige tugevam laevastik, kuna nad enesest kujutavad peaegu võitmatu loodusliku kindlustuse. Ahvenamaa saared on selle tõttu paljude aastate jooksul olnud riikide vahel tüliõunaks. Tugev looduslik kindlustus on ka Stockholmi viiv mereteel. Ka osavam kapten ei ole võimeline ilma kohaliku lootsita läbistama neid teid. Tunni või paari kaugusel Stockholmist märkasime kaljusaare vahel mõningaid rootsi sõjalaevu, kes alati valvel oma piiride kaitsel.

Juba hakkab paistma rootsi pealinn — Stockholm. Linn mida õigusega nimetatakse põhjamaa Veneetsiaks. Kaljude keskele on ta rajatud pealinnaks peale Sigtuna hävitamist eestlaste poolt. Stockholm kuulub kahtlemata ilusamate linnade hulka maailmas. Nagu nimestki — Stockholm, mis tähendab vaia saart, on ta ehitatud esialgu vaiadele, mere ja Mälari järve vahelisele maa-alale. Graniit kõikjal, looduses ja ehitistes. See on iseloomustavaks jooneks rootsi pealinnale, mis asub vete süles. Linna pindala on 14.278 hektari. Elanike arv mõõdunud 1939. a. rahvaloenduse järel 570.135, ühes eeslinnadega ligi 700.000.

Meie „Vironia“ randus Stokholmi sadamas. Sihvakad ja viisakad tolliametnikud täitsid korralikult oma kohustusi. Kuna meid tervitamas oli ka meie Stockholmist saadik hra H. Laretei, ei avatudki meie reisikohvrit ja lasti ilma tolli vormaalsusteta kontrollist läbi. Peab ütlema, et rootslased eestlaste vastu on väga sõbralikud. Näib, et selleks on kaasaidanud ka viimasel ajal järjest elavnev läbikäimine ja sidemete loomine nii vaimsel kui majanduslikul alal. Eestit tuntakse hästi ja eestlasi hinnatakse kui töökat ja edasipüüdlikku rahvast.

(Järgneb.)

Jumalateenistuste kava

märtsi ja aprilli kuul.

Pühapäev, 10. märtsil jt. kell 1/2 11 homm.

Palniipuude pühapäeval, 17. märtsil jt. armulauaga kell 1/2 11 homm.

Kell 5 p. l. jt. Jõgeva koolimajas.

Suurel Neljapäeval, 21. märtsil kell 5 p. l. jt.

Suurel Reedel, 22. märtsil kell 1/2 11 homm. jt. armul.

Kell 5 p. l. liturgiline jt. Laululehed. Laulukoor.

I Ülestõusmisep. homm. liturgil. jt. Laululehed.

Laulukoor. Muusikakoor.

Kell 1/2 11 jt. Laululehed.

Kell 5 p. l. jt. Jõgeva seltsimajas. Laulul. Muusikak.

II Ülest. pühapäeval kell 1/2 11 jt.

Pühapäev, 7. apr. jt. armulauaga.

Pühapäev, 14. apr. jt. armulauaga.

Pühapäev, 21. apr. jt. armulauaga. Tütarlaste leeri algus.

Pühapäev, 28. apr. jt.

Seepärast valvake, sest teie ei tea päeva ega tundi, millal inimese Poeg tuleb. Matt. 25, 13.

Tirikuvanemate töökorrd.

K. Tootsas — 17. märtsil, 21. aprillil.

H. Vahtre — 10. märtsil, 24. märtsil.

M. Tropka — 22. märtsil, 21. aprillil.

A. Alekand — 24. märtsil, 21. aprillil.

J. Karu — 21. märtsil, 7. apr.

J. Tooming — 22. märtsil, 28. aprillil.

A. Ränkel — 17. märtsil, 14. aprillil.

J. Selnoja — 21. märtsil, 14. aprillil.

V. Simberg — 22. märtsil, 28. aprillil.

J. Vool — 24. märtsil, 21. aprillil.

K. Rahn — 17. märtsil, 14. aprillil.

K. Tarma — 24. märtsil, 14. aprillil.

V. Kütt — 17. märtsil, 21. apr.

E. Velling — 22. märtsil, 14. apr.

K. Lani — 22. märtsil, 7. apr.

Waimulikke laule.

Omali viisil.

Jeesus, surma äravõitja, Jeesus, sa tood elu mull',
Minu kallid elu hoidja, Ennast annan omaks sull',
Kes sa walust waewa näinud, Ja mu eest ka surma
lätinud. Tuhakorda tänan sind, Jeesus et sa aitad mind!

Sinu alandus ja häbi On mu uhlust tasunud, Sinu
kurwa surma läbi Saan ma surmas rõõmustud. Teotust
sa kannatanud, sest ma olen au saanud. Tuhakorda tä-
nan sind, Jeesus, et sa aitad mind!

Näüd sind, Jeesus, tänan mina Tuhakorda südamest
Sinu walu, sinu piina, Sinu ristisurma eest. Et sa mu
eest warijenuid, Tuhakordist waewa näinud, Ja nii kal-
list peastnud mind: Jgawest ma tänan sind!

Viisil: Näüd hingvad inimesed

Ja meie lepitaja, Sa ristirahwa peastja, Sa helbe
wahemees! Kõik heidame su ette, Et meie meel ja
mõte Sind austaksid usu wäes.

Sa oled surma lätinud, Meid oma lapsiks teinud Ja
ostnud werega. Su pühad surma haawad Näüd hinge
kõrutawad, — Sest tuleme sind tänama.

See on meil teada ammu, Et meie jõud ja rammu
Ja meie waene töö Et wõid sind taewast luua: Meid
armust uueks luua, See on su nõu ja tahtmine!

Mu süda tänu annab, Su ette kiitust kannab, Et
suur su armu nõu, Et appi meile tõttad, Meid õnnistada
wõtab, Et orjadel on laste au.

Sind wõõra armastame, Sind, Jeesus kummardame
Su püha risti all. Oh film, näüd rõõmust nuta, Oh
suu, näüd kätma ruttu: Siin tapetud on Jsa Tall!

Viisil: Mu Jeesus, Jumal liha sees.

Su hing, oh Jeesus, tehtu mind Näüd puhtaks, mina
palun sind, Mind täida oma waimuga, Tee ter-
weks oma ihuga.

See wesi, mis su külje seest On jooksnud kõige ilma
eest, Mind pestu; oma werega Mu südant, Jeesus,
sahuta.

Su higi aitku heldeste, Et mina ei saa kohtusse, Su
ristisurm ja kannatus, See olgu minu kinnitus.

Oh kuule, Jeesus, heldeste: Mind peida oma kül-
jesse, Mull' oma haawad lahti tee, Kui kurat kiusab
kurjaste.

Mu wiimisel tunnil kutsu mind, Et saaksin rõõmsast
näha sind, Sind kitta püha feltliga, Sull' tänu anda
lõpmata.

Omali viisil.

Uhte asja ihlan üle kõige, Uhte rooga alati; Saan
ma see, siis nutuorus õige Õndsalt läin ma offani:
Uhtelugu olla tema ligi, Kelle palgelt jooksis wrehigi,
Kui ta heitles ägedast Juues Jsa karikast.

Jgawest ma tahan hoitda filmas Seda, kes kui walt-
ne tall Minu eest on kannatanud siin ilmas Surres risti
walu all: Kuis ta seal mu pärast jänutanud Ja mu
hinge eest end ohwerdanud Ning mu surma surmanud,
Kui ta üles: Lõpetud!

Surmani mull', Jeesus, jäägu meele Minu süü ja
sinu arm! Kui just olin pöörnud effiteele Ja mu hinge
täitis hirm, Siis sa hoolstast ostsid mind üles Ja mind
kandsid koju omas süles Ning mind omaks ostsid sa
Kalli were hinnaga.

Mina sinu, sina minu oma! Ütle see peal' aamen
sa, Ja seks mulle oma armas nimi Südamesse kirjuta!
Sinuga kõik teen ja maha jätan, Su sees elan, su sees
ilmast tõttan; Seda tehlem ühtlasi Tõeks surma tunnini!

Omali viisil.

Uht on tarwis, armas Jumal, Seda tundma õpeta!
Et mis armastan ma rumal, Tunnan tühja olewa.
Sest et see mu südant siin piinab ja närib, Ja ilma et
hingele rõõmu sest pärib. Saan aga see ühe, mis kal-
lim on muust, Et rõõmulaul lahtu siis ilal mu suust.

Hing, kui tahad seda leida, Ara osti ilma pealt,
Kõrwale, mis kaduw, heida, Osti üksi ülewelt. Kus
Jumal ja inime ühte end heitnud, Kus arm sinu lootuse
täiesti täitnud, — Seal osti sa suuremat, paremat head,
See seal on ülepäinis, kus igawest jääb.

Mit kui püha Maariale Minus oja oli see: Tema
tõttas Jeesusele, Jstus tema jalgele; Et saanud muud
mõtted tal muret küll teha Kui Jeesusest kuulda, kui Jee-
susest näha. Mis tema nii igatses, seda ta sai, Et te-
male Jeesus ta osaks siis jäi.

Nõnda üksnes on mu himu, Jeesus, sinu järele, Sind
ma ihaldan ju ammu: Kingi ennast minule! Ehk palju
küll peaksid laia teed nõudma, Siis Jeesuse juure ma
üksnes saan jõudma. Su sõna, oh Jeesus, on elu ja
waim, See tehtu, et kosun kui taewane taim.

Sinusse, kõik nõu ja tarkus On ju pandud warjule,
Anna aga, et mu mõistus Seda paneks tähele. Oh wõta
mul wagadust, alandust anda Ja taewase tarkuse juure
mind lenda! Kui Jeesus, sind tunnen ja dieiti näen,
Siis mina küll dieiti targaks ka läen.

Omali viisil.

Oh õnnis maja, mis sind wastu wõtab, Sa hinge sõber,
Jsfand Jeesus Krist, Mis alati sind teretama tõt-
tab Kui armsamat ja kallist külalist, Kus südamed kõik
kutsuwad sull' wastu, Kõik silmad sinu poole waatawad:
Kus üheski ei su käsust üle astu, Kõik sinu sõna kuulma
nobedad.

Oh õnnis maja, kus sa ligi oled, Kus rõõmus üks-
ki sind ei unusta! Oh õnnis maja, kus sa aitma tuleb
Ning oled sõber, arst ning trööstija! Kust siis, kui päewa
töö on oja saanud, Kõik läbewad üks teise järele Nad
sinna, kust sind Jsa lätitanud: Su suurde, tauni isa-
majaste.